



עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת

ויקרא

זכור - פורים

◆◆◆

שנת

תשפ"ד

◆◆◆

גליון 246

"באהבה וברצון"

וזה נוגע לכל המקומות, בין בציבור בכלל, ובין במוסדות התורה בפרט, כל פעם, אם יש אחדות הציבור כבר יכול להחזיק, ואם אין אחדות - יש ריב, אז יש ח"ו כל מיני גזירות. הקב"ה יעזור באמת שכל אחד ילמד מזה שהתכלית צריך להיות תמיד "יהודי ויהודי ירגישו אחדות", ואז לא נבוא לידי נסיונות כאלה. ועי"ז שכלל ישראל מתאחד, נזכה לגאולה האמיתית במהרה בימינו אמן סלה.

התאחדות "החרדים" [א"ה, וכפי שזכינו לראות בשבוע שעבר, שהתלכדו ב"ה כל העדות והחוגים, למען ראש עיר "חרדי" לעיר בית שמש, כרצון רבותינו זקני הדור שליט"א, וב"ה התגדל והתקדש שמו יתברך בעולם. ואין לי ספק, שאם ה' רבנו בחיים, ה' שש ושמח ומודה לה' מאד על כך. ולא אלמן ישראל, ורשכבה"ג מרן גאון ישראל הגר"ד לנדו שליט"א שנושא בעול הדור, הראנו את שמחתו הגדולה, מיד בהתבשרו על החסד הגדול, שעשה עמנו המקום, להכתיר את הרב גרינברג



שליט"א לראש העיר.

זהירות מלהיפך ח"ו

וכפי "גודל מעלת" אהבה ורעות בפורים, כך "גדול החורבן", אם ח"ו מתנהגים להיפך... והרבה מאד ה' רבנו "חרד" על כך, ולא נוכל להביא הכל, רק נביא מכתב שטרח לכתוב כמה ימים "אחרי פורים", כששמע שהיו שהתנהגו באופן שאינו ראוי. החליט לכתוב "מיד" מכתב, כדי שיהי' מוכן לשנה הבעל"ט. וזה דבר המכתב.

בס"ד

זרכי הש"ת ישרים הם צדיקים ילכו בס' ופושעים יכשלו בס'.

הנה הקב"ה עשה לנו נס פורים, וכתוצאה מזה זכינו למצות של חסד, משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. אבל מחפשים גם מצות של עד דלא ידע, וכמוכן יש בזה קצת דבר שלילי.

יש חשש שעושים את זה באופן שמתחלל שם שמים, בַּאֲמוּר עם ה' אלו שכך מתנהגים. והם כלסטים מזויין שמכריחים לתת להם כרצונם.

וברור כי לא בזה מקיימים הודיה ורצון חכמים בתקנתם על היום.

ודוע כי היום הוא עת רצון, וכתוב בתקוני זוהר שיום הכפורים היינו כפורים, שזה יום אהבה איש לרעהו, וזה ה' רצונם ורצון הקב"ה.

לכו נא לומדי תורה בדרך הישר, לקיים ימי הפורים באהבה ובנחת תושעון.

ונזכה לאור הש"ת כי יאיר על עמו, ונזכה לציין לבוא גאולים ושמחת עולם על ראשינו במהרה בימינו א. ס.

אהרן י. לייב שטיינמן

ח"י אדר שני תשע"א לפ"ק

שעת "רחמים"

ה' אומר רבנו: מקובל שפורים הוא "יום שמתקבלת בו התפילה". והטעם בזה "מפני שביום זה מרבים אהבה ואחוה איש לרעהו", וזה עושה "נחת רוח גדול להקב"ה", וממילא זה "עת רצון" שיתקבלו התפילות.

יום "כפורים"

ובהזדמנות ביאר, למה תקנו דוקא בפורים להרבות אהבה ורעות, ואמר כך:

מה נשתנה פורים מכל הימים טובים, שתקנו להרבות אהבה ורעות, וכי בשביל שהמן רצה להרוג את כלל ישראל, צריך להרבות אהבה, מה נוגע זה לזה.

כמו"כ האריז"ל אומר יום כ-פורים, יום כפור שמתפייסין בו זה לזה, הוא כמו פורים, נמצא שפורים זה "שיא המעלה" בעיני בין אדם לחבירו, ומה פתאום פורים?

ויש לבאר עפ"י מה שרואים בדרך ההפלה, שכל זמן שהיו "לעם אחד ושפה אחת" לא שלטה בהם מדת הדין, ולכן אמר הקב"ה הבה נרדה ונבלה שם שפתם, ועי"ז יתפרדו, וכשהם נ"פרדים יכולים להענישים", נמצא שהדבר הכי טוב "שכולם ביחד". ולכן כיון שהמן רצה להרוג את כלל ישראל, צריך שיהיו כולם "ביחד", וכשכולם יחד אין כל אומה יכולה לשלוט בהם". וכן ביום כפור "אין השטן יכול לקטרג" ואין מדת הדין שולטת. וזה היסוד שתקנו חז"ל ב"פורים" להרבות אהבה ואחוה בין איש לרעהו, שזוהי ההצלה הכי טובה שלא ישלטו בנו האומות. ולכן יש לראות להיות בשלום "בין איש לאשתו", "בין אדם לחבירו", יהודי באשר הוא! כולם, העיקר לא לעשות הפרדה. וגם אם עושים לפעמים שלא כהוגן, בודאי זה לא טוב, אבל צריך לראות עד כמה שאפשר "להתאחד" ומה שמתאחדים יותר, יש יותר ברכה.

הכח - החזק "ביחד"

ובפעם אחרת, הוסיף. אם כן זה מה שחכמים באו למסקנה, אע"פ שהגזירה היתה בגלל עבירה שנהנו מסעודתו של אותו רשע, אבל אם יש "אחדות" שכלל ישראל מאוחדים, זה "כח אחר לגמרי". לכן העצה היתה שיעשו משלוח מנות ומתנות לאביונים, "שיהודי ויהודי מתאחדים", ואז אין שום כח שיכול לעמוד כנגדם.

וזה אנחנו רוצים לדעת, שאנשי כנסת הגדולה שהיו בזמן מרדכי ואסתר והסנהדרין, ראו שהצורך הוא לעשות דבר שיאחד את הכלל, וע"י משלוח מנות ומתנות לאביונים, "מרגישים אחד עם השני באהבה ובאחדות", וזה הדבר הכי טוב! שלא יכולה להיות גזירה.

ממילא אנחנו צריכים לדעת גם "בימינו", כי זה לימוד על "כל הדורות", שכל זמן ש"הציבור מתאחד", יש יותר סיכויים שלא יהיה שום רע, ואם חלילה וחס אין אחדות...

שיכור - אינו שולט...

ולשנה האחרת, ראה צורך "להוסיף" להזהיר בנושא "השכרות", והכין מתחילה מכתב ארוך, אך אח"כ תמצת אותו לכמה מילים... בס"ד בן אדם ששותה דברים המשכרים, אז אינו שולט על הנהגתו ועל דיבוריו, ואז אינו אדם, כי כל המעלה של האדם הוא השכל אשר חנן לו אלקים.

ליל תענית אסתר תשע"ב

א.ל. שטיינמן
והדברים מדברים "לעצמם..." וכל חכם לב... יכניס את הדברים עמוק בלבו, שלא יפול ח"ו בימי הפורים "ברשת היצר".

פורים אינו "הפקר"

עוד כמה מלים לחיזוק "התורה" בפורים, נעתיק מהנכתב לפני עשר שנים, בפרי חיים.

בימים אלו כשבאו קבוצה מצורבי ישיבת "תורה בתפארתה" לשיעור בב"ק אצל רבינו, אמר בסיום השיעור "נקוה שהבחורים ילמדו תורה בפורים, יעשו את העבירה הזאת... ואף שחז"ל תקנו שמחה בפורים. ראשית זה רק ביום ולא בלילה, ושנית לא תקנו עד כדי כך שלא יהי זמן ללמוד.

פורים זה יום כמו כל יום... וצריך ללמוד... וכי פורים זה הפקר?!

וכך הי מסכם רבנו את הפורים: בסך הכל המן הצליח הרבה, כמה ביטול תורה שנהיה מפורים ועוד הרבה קלקולים, ימח שמו וזכרו.

"חכס" שמת...

ואם היות שהי צריך להרחיב עוד הרבה בעניני "פורים", אך בעוה"ר בשושן פורים, כלים "שנתיים" מעלות בסערה השמימה, רשכבה"ג רבנו מן שר התורה זצוק"ל, ועצור במלין לא אוכל לכן נקצר מענייני הפורים, ונזכיר בענין ה"אבידה העצומה" שחסרנו. אך בבואי להעלות עלי כתב קשה הדבר "מאד", כאשר יבהלוגי רעיוני. רק בעצם הדבר לכתוב על "כל התורה כולה!!" שהי מתהלך בינותינו, כמלאך בין בני אדם.

"שיחו בחסדיו" - נפלאות ש"בכל יום"

אם חשבנו שצריך לספר רק "נפלאותיו", דברים "פלאיים"... לימדנו הקב"ה בשבוע האחרון, שעל "כל פעולה - הכי פשוטה" צריך "להודות ולהלל". וכשאפשר ללגום מעט מים, תגיד תודה לה; יכול "לנשום" רגיל, תודה לך ה', ועל כל ביס שאתה יכול לאכול, תודה לך ה', וכו' וכו', הם הם "נפלאותיך וטובותיך שבכל יום עמנו". ופעם הרחיב רבנו בשיחה, על דברי החובת הלבבות, שהי צריך להודות כל יום על זריחת השמש, ועל כל פרט ופרט, רק שהאדם מתרגל, וחושב שזה "מוכרח" וזה "מגיע לו"... יהי רצון שנגלמד להודות, ולהודות, ולהודות כל הזמן, ולא נצטרך עוד לימודים משמים להזכירנו.

פרשת השבוע - "נפש" כי תקריב

במדרש פרשת ויקרא, כתוב שאגרפס המלך רצה להקריב הרבה קרבנות, אלף קרבנות ביום אחד, אלף קרבנות! אבל ביקש דבר אחד שאף אחד לא יקדים אותו. אך בא עני ואמר אדוני כהן גדול הקרב לי שתי תורים, אמר לו הכהן גדול, המלך ציוה אותי שלא להקריב חוץ ממנו, אמר לו אדוני כהן גדול אני צד כל יום ארבע, שנים מהם אני מקריב ושנים אני אוכל, אם אתה לא מקריב אותם, אתה מקפח את פרנסתי, שלא אזכה בשום דבר, וכששמע כך, הלך והקריב

בלילה חלם אגרפס המלך - עני אחד הקדים אותך, לא הקדים בזמן, רק שהיה יותר רצוי. והיה לו צער, וקרא לכהן גדול, ושאל למה הקרבת למישהו אחר? הרי אמרתי לך שלא להקריב? אמר לו אדוני המלך בא אלי עני אחד ואמר תעשה לי שתי תורים, אני צד כל יום ארבע, שנים מהם אני מקריב ושנים אני אוכל, אם אתה לא לוקח אתה מקפח אותי, שלא יהי לי שום דבר, לקחתי והקרבתי. אמר לו הכהן גדול למלך, נכון שאתה עם האלף קרבנות שלך אתה יותר טוב מאיש אחר שמקריב קרבנות, אבל אדם הזה ש"כל החיים" שלו הם תורה ומצות, אי אפשר להשוות אליו שום בן אדם, אמר לו כך אתה אומר, והסכים אתו, כך כתוב במדרש רבה פר' ויקרא על הפסוק ונפש כי תקריב

העיקר רואים בזה מה אנחנו שואפים, שלהקב"ה לא חשוב ריבוי הדברים, רק מה שיותר זך, יותר זך זה מתקבל. האיש הזה העני אמר לו, כל החיים שלו הם תורה ומצות, א"כ שום דבר לא יכול להשוות אליו, אלף קרבנות ואפילו אלפים קרבנות לא יכול להשוות לאיש הזה שכונתו כ"כ רצויה. וזה אנחנו רוצים ללמוד שכן אדם צריך ללמוד שלא ריבוי הדברים העיקר, רק הזון, מה שיותר זך, יותר רצוי, וזה אנחנו צריכים. [מתוך משא רבנו במעמד "בישורון מלך" למוסדות ארחות תורה].

לתרומות להפצת הגליון השבועי וכן לקבלת הגליון ניתן לפנות למס' 055-7600953 וכן בקול הלשון ובדרשו או למייל לאורו נלך s31626532@gmail.com וכן ניתן להשיג את הגליון מודפס ברש"י 14 קומה ב' ליד הדלת

לתועלת הרבים ניתן להאזין לדברים על פרשת השבוע מרבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקלה"ה. ע"י יבדלה"ט החברותא שליט"א כמידי עש"ק בקו אילת השחר שמספרו 0799-555-555 שלוחה 6.

כמה "מחבבין"...

רק נקודה אחת אשתדל בעזה"ית לעלות על הכתב, את המושג שהרגשנו "כל הזמן", בחיי חיותו של רבנו, את הבחינה של "בא וראה כמה מחבבין זה את זה", דבר שהי "מורגש בחוש", כל פעם כשהוזכר שמו של מן שר התורה זצוק"ל אצל רבנו, או לחילופין כשזכיתי אבלחט"א להיות שליח לשאול ולהעביר דברים מרבנו אליו, הי תמיד מופלא לראות את "עומק חיבתם" וההערצה עצומה של אחד לשני.

וכבר הזכרתי כמדומה, שפעם שלחני רבנו בשבת בבוקר לברר אצל מרן, על שאלה בשמות לשידוכין, מה רשום אצלו בספר "הזכרונות" ממרן החזו"א זצוק"ל [אשר כעת יצא לאור, בחסדי ה'], ואמר ר' חיים שהמחברת נמצאת בין דברי "מוקצה", לכן יבדוק אחרי שבת.

ופעם ביקשני להיכנס, בנוגע לבקשה מסוימת שרצה מרבנו, ועוד כהנה... ואוכל לומר ש"אין מתיקות בעולם" שתוכל לתרגם, את ההרגשה "הנפלאה" בראותך את "הקשר האמיץ בין שני ארי דבי עילאי", עם כזו מין "עונה והתבטלות" ממש פחד!

מה שלמדתי מזה, שככל שהאדם "ענק בתורה", כך תגדל הערכתו והערצתו לגדולי תורה אחרים.

קשה להמשיך, רק נתפלל שיקויים במהרה "ותחזינה עינינו בשוכב לציון ברחמים", ונשוב לראות "מלאכים ושרפים" שהיו רגליהם "מוצבים ארצה", בתוככי דורנו.

דבריהם הם זכרונם

ראיתי דבר נחמד, בספר היקר "שמענו כן ראינו" מכתבי היקר הרה"ג ר' שמעון הכהן ברעכער ז"ל, מגדולי תלמידי רבנו. שאלה, איך נשא מרדכי את אסתר "בת דודו", ולא חשש לצוואת ר' יהודה החסיד.

והשיב מרן, צוואת ר"י החסיד זה רק מזמן ר"י החסיד והלאה. וההסבר, כמובא בהערה מטעמא דקרא, שאמר מרן החזו"א זצ"ל, דבאמת בימי חז"ל היו כל הזיווגים הללו מותרים, וגם היה מצוה לשאת את בת אחותו, אבל ריה"ח ז"ל צפה ברוח הקודש שמזמנו ואילך כל הזיווגים האלו לא יצליחו, ואע"ג שעד זמנו הצליחו, מ"מ ראה ברוה"ק שמזמנו ואילך לא יצליחו בזיווגים אלו, ולכן הזהיר עליהם שלא לעשותם, ע"כ.

"אוהבים דבריה" - משלוח מנות - מוקצה!

ראיתי חידוש נפלא, בגליון המיוחד "מים חיים" מורנו הגאון ר' יהודה ארי' דינר שליט"א פסק מרשכבה"ג מן שר התורה זצוק"ל.

שאותם משלוחי מנות "מעוצבים", אסור להזיזם בשבת, מחשש "מוקצה", כיון שאינם ראויים כעת לשום דבר, וגם מקפידים עליהם ביותר, שלא יתקלקל "העיצוב".

וכע"ז אמר רבנו, שאתרוג מהודר, הי מוקצה מחמת "חסרון כיס", וא' הי' בליל יוכ"פ על מטתו קופסה עם אתרוג, ולא התיר לו רבנו, להזיזו.